D. Găzdaru Către Dl. V. Iasinschi Presed. al Consil. Legiunei

Buenos Aires, 13.III.1973.

5.2/4/73

Sunt informat, deşi nu printr'o convocare oficială, că biroul Consiliului nostru pregăteşte o reuniune a acestui Consiliu. O consider necesară şi urgentă. Cum eu nu voi putea participa, şi foarte probabil nici dl. N. Şeitan, încredinţez gândurile mele acestor pagini de scrisoare pe care le trimit, în copie, şi Secretariatului, chiar dacă nu-mi fac prea multe iluzii că se va ţine seamă de ele la şedinţele Consiliului plănuit pentru Aprilie viitor. Această pesimistă impresie mi-au produs-o celelalte două Consilii anterioare.

Mă adresez acum şi DV, şi Consiliului. Pentru DV unele din reflexiunile care urmează nu sunt noi pentrucă se află cuprinse în scrisorile mele anterioare din 8/XII/1972, 1 şi 16/I/1973. N'am timp ca să-mi sistematizez ideile şi de aceea îmi va fi greu să evit digresiunile ori repetările. S'ar putea chiar ca uneori să ies din modestia care-i aşa de firească psihologiei mele şi să-mi întăresc afirmaţiile cu unele date personale, pentrucă ţin să nu fiu răstălmăcit, nici citit printre rânduri.

UNITATEA. Fără unitate, orice organizaţie rămâne o simplă himeră. La baza unităţii stă disciplina, care-i bipolară: cei doi poli ai disciplinei sunt mutuali, reciproci, solidari. Dacă dispare unul, dispare implicit şi celălalt. (Există polul nord pentrucă există sudul). Cei doi poli ai disciplinei sunt: prestigiul şi ascultarea. Când diminuează prestigiul, este în carenţă şi ascultarea. In mod implicit! Toate entităţile, toate sistemele sunt structurate pe principiul polarităţii. In fond polaritate = contrast = termini structurali în opoziţie. Mişcarea Legionară este un sistem politic, structurat aidoma ca orice sistem din univers (fizic, social, politic, psihic, etc.). Numai graţie acestei structuri opoziţionale (bipolare) se realizează echilibrul, armonia. In sistemul politic ideat de Căpitan, echilibrul polar - firesc - era armonizat prin elementul dragostei. Chiar şi fără dragoste se menţine în echilibru un sistem politic ori social de exemplu. Când se rupe echilibrul se instalează dictatura. Comunismul este un sistem în desechilibru, o monstruozitate. Legiunea Căpitanului nu putea să termine niciodată într'o dictatură cu atât mai mult cu cât El pusese la baza ei cimentul dragostei şi-i fixase ca ţel final şi suprem învierea şi divinitatea. Nicio mişcare politică sau socială, dela creştinism până astăzi, n'a fost structurată aşa de perfect.

Revenind la structura micului sistem care este disciplina, sistem care împreună cu altele face parte din marele sistem al Mişcării Legionare, fac propunerea ca, în vederea reuniunii Consiliului din Aprilie, membrii lui să-şi facă ceea ce se chiamă "examenul de conştiinţă" pentru a constata dacă mai sunt sau nu capabili de a contribui la unitatea organizaţiei noastre cu prestigiul şi dragostea lor. Consecinţele să şi le tragă ei înşişi.

După asasinarea Căpitanului toate personalităţile legionare au păcătuit faţă de acest suprem bine care este UNITATEA, pentrucă l-am acceptat şi apoi l-am tolerat pe Sima.

In exil Unitatea s'a prăbuşit odată cu ruptura dintre Corneliu Georgescu şi Ilie Gârneaţă. Schisma legionară s'a perfectat la Viena. Am primit atunci, în Italia, oscrisoare dramatică dela C. Georgescu prin care încerca să mă atragă la punctul lui de vedere. I-am răspuns prin curier personal (Av. E. Vicol) în februarie 1945, arătându-i imensa mea durere faţă de ruperea Unităţii şi făcând apel disperat la el, la înţelegerea lui de Fundator al M.L., de a căuta toate mijloacele omeneşti posibile pentru a se împiedeca distrugerea Mişcării, pentrucă, îi scriam eu, Unitatea Legiunii există numai atâta timp cât există unitate între cei care au creiat-o. Cu Gârneaţă primul contact l-am avut abia

in mai 1945.1-am formulat şi lui aceleaşi consideraţii. Sub comanda lui I.G. m'am încadrat efectiv abia după moartea lui C.G.Până atunci am rămas un legionar răsleţit: îmi venea foarte greu să aparţin unui fragment de Legiune. Am fost martor la strădaniile depuse de Gârneaţă pentru cârpirea Unităţii. Pe atunci Unitatea era echivalentul imperios al unităţii de comandă.Şi s'ar fi putut realiza amândouă prin călătoria lui I.G.în Europa în 1954,dacă acolo nu l-ar fi aşteptat patul lui Procust,pregătit teoretic încă din Martie 1954,la München,de o circulară lansată de cinci legionari,şi nu l-ar fi redus la un "primus inter pares".

Ce stranie apare acum,în lumina acestor consideraţii,pretenţia unui Rahatmistruc dela Chicago ,impusă cu siringa de droguri poetului V.P., de a îndruma legionărimea,printr'un fals testament,să intre sub comanda lui H.S. prin mirajul Unităţii! Dar despre această mistificare voi face o digresiune aparte.

<u>TESTAMENTUL</u> la care m'am referit mai sus este cel puţin o mistificare,un ~~XX~~ abuz de credulitate,dacă nu de-a dreptul o grosolană excrocherie. Dar eu vreau să admit,contra deplinei evidenţe,că poetul a comis testamentul pe vremea când era în stare să gândească normal,să redacteze normal şi să semneze,nu cu greutatea pe care i-o trădează grafia enorm de chinuită.Şi într'o asemenea circumstanţă,pe care raţiunea o exclude dar imaginaţia ar admite-o,actul acesta năzdrăvah ar îmbrăca aspecte de o şugubaţă <u>licenţă poetică</u>.

Mi-aduc aminte de o <u>licenţă</u> scăpată de sub condeiul unui poet mai uriaş ca Posteucă. Fără să aibă genialitatea unui Eminescu,dar cu un simţ al limbii pe care numai la ~~XX~~ un Caragiale,Odobescu ori Brătescu - Voineşti îl mai întâlnim, T.Arghezi - pentrucă de o licenţă a lui vreau să mă leg aici pentru a găsi apoi o scuză şi lui Posteucă - a fost scriitorul român care stăpânia cu măestrie arta cuvântului,magia sonorităţii vorbelor. Deşi apoi şi-a prostituat muza,înhămând-o la carul lui Chişinevschi şi obligând-o să opintească la cetlăul ruşinii naţionale pentru a trage la acelaş ham cu mârţoaga lui Sadoveanu,versurile lui,superbele lui imagini,chiar şi acelea iscodite întru proslăvirea Muscalilor,dacă ştim să le citim şi dela dreapta spre stânga,pot să cuprindă,cu dichis tălmăcite, şi altceva decât urmăreau bezbojnicii dela Bucureşti. Aşa mare cum era, Arghezi a fost la un moment dat pocit de propria-i muză care l-a făcut să scrie,fără injecţiile unui Ronnet oarecare,următoarele versuri:

Au sburat din streşini <u>colunii</u>,
S'au despărţit de casă rândunelele,lăstunii.

Teribilul polemist,care era profesorul G.Pascu,a scris prin 1927 un articol cu enorme efecte comice despre <u>colunii</u> lui Arghezi care în realitate nu-s <u>porumbei</u>,cum şi-i imagina Arghezi,ci <u>măgari sălbateci!</u> Măgari care sburau pela streşinile lui Arghezi!

De această ~~XXXXX~~ licenţă celebră mi-am amintit citind aşa numitul testament inspirat de agentul lui Sima. In cel mai bun caz acest testament ar putea fi socotit o hilariantă licenţă a poetului V.P.,căci a vrut să cocoaţe în creştetul Mişcării un măgar sburător.Licenţe a la Arghezi comitea câteodată şi poetul nostru.Una din ele i se potriveşte minunat lui H.S. Intr'una din poeziile scrise pela începutul exilului, aleasă de Horia Vintilă pentru a fi publicată în Antologia din 1950,V.P. compara,dacă nu mă înşală memoria,mersul iubitei lui cu un "sbor lin ca de <u>libarcă</u>" ! O enormă licenţă poetică : Posteucă a confundat graţioasa <u>libelulă</u> cu <u>libarca</u> care nu-i altceva decât <u>greţosul gândac de bucătărie</u>!

<u>CONSILIUL LEGIUNII</u> - <u>CONSILIUL CONDUCĂTOR</u>. Din unele scrisori rezultă că DV,Domnule Iasinschi,că din punct de vedere ierarhic <u>Cons.Cond.</u> ar fi o instanţă superioară <u>Cosiliului Legiunii</u>.Această părere este în desacord cu reglamentarea stabilită la Freiburg în 1958. <u>Cons.Cond.</u> este o emanaţie a <u>Cons.Leg.</u>şi în subordinea acestuia.

CONSILIUL DIN SEPT. 1972. Pe mine nu m'au satisfăcut ședințele din anul trecut ale Consiliului. S'au desbătut cu atâta grabă problemele din ordinea de zi încât mi-au lăsat impresia că la ședințe ar fi dominat grija de a nu se accepta vreuna din sugestiile care veneau din altă parte. Totuși mă sforțez să nu-și facă loc în mintea mea bănuiala că unele încheeri ale ședințelor fuseseră rostuite cu oarecare anticipație. Această bănuială putea ușor să-și aibă sursa în nepotrivirile de redacție dintre Procesul Verbal al ședințelor și cele două variante ale respectivului Comunicat. Rezultatul cel mai fericit al acelor desbateri a fost încorporarea în Consiliul Conducător a dlor Vasile Andrei și N.Șeitan, precum și designarea DV, Domnule Iasinschi, ca Președinte al Consiliului Legiunii, dar și la acest punct s'a strecurat o nepotrivire stilistică între expresia "ales unanim <u>pe viață</u>" (din Proces-Verbal) și "<u>pe termen nelimitat</u>" (din Comunicat). Din punct de vedere logic, cele două expresii nu-s sinonime: sfera semantică a expresiei <u>pe viață</u> e mai extinsă ca sfera cuvântului <u>nelimitat</u>. Voi formula și alte observații în vederea Consiliului viitor.

<u>PUBLICAȚIILE LEGIONARE</u>. Până acum eu n'am acceptat nicio însărcinare efectivă, nicio funcție, în exil. Le[redacted] refuzam categoric dacă se mai găsiau și alte persoane care să le îndeplinească, eu rezervându-mă pentru ceeace numai eu puteam să rezolv în condiții optime, mai ales că specialitatea mea se află în directă legătură cu problemele naționale. Și în adevăr, în câmpul profesiei mele am deslănțuit o energie pe care aș putea-o califica drept "desfrânată". Și azi, la 76 de ani, lucrez în medie 16 ore pe zi. S'au împlinit 32 de ani de când nu mi-am permis nicio zi de vacanță. Odihna mea consistă în variarea lucrărilor. Numărul lor se ridică, cu cea pe care o am în acest moment pe șantier, la 345, în ciuda tuturor persecuțiilor deslănțuite împotriva mea chiar și aici în Argentina unde, totuși, azi mi se tributează onoruri de care rareori [redacted] s'a mai bucurat cineva până acuma în toată istoria culturală a acestei țări. Câteva Universități au lansat în Ianuarie o invitație internațională pentru omagierea mea la împlinirea în luna Februarie 1974 a 50 de ani de activitate științifică. Se vor publica mai multe tomuri de colaborări științifice. In curs de numai o lună au sosit adesiuni dela savanți din întreaga lume, ca de pildă dela: Sorbona, dela Univ. din Montpellier, Oxford, Londra, Geneva, Zürich, Roma, Florența, Bologna, Padova, Genova, Torino, Coimbra, Madrid (Univ. și Acad.), Barcelona, Bonn, Hamburg, Heidelberg, Tübingen, Münster, Stuttgart, Erlangen, Copenhaga, Aarhus, Nimega, Harvard, New York, Washington, Berkeley, Boston, Chicago, Mexic, Bogotá, Lima, Santiago de Chile, Valdivia, Canada, etc., etc. Au aderat câțiva savanți chiar și de dincolo de cortina de fier! Am rugat însă Comitetul de organizare să nu trimită nicio invitație la Universitățile din România.

Când a venit dl. N.Șeitan să-mi propună, în numele Consiliului, să mă ocup de publicațiile noastre, eu nu dispuneam de timpul necesar unei asemenea neprevăzute însărcinări. Aveam în lucru, și încă nici acuma nu-i terminat, un volum de <u>Studii istorico-filologice</u> făgăduit cu luni în urmă Bibliotecii dela Freiburg. Mai sunt și directorul revistei de caracter internațional <u>Romanica</u> a cărei îngrijire redacțională și tipografică rămâne aproape exclusiv în sarcina mea. Abia la începutul lui Aprilie mă liberez complect de corecturile volumului IV, care atunci musai trebue să iasă de sub tipar. Deseori primesc invitații la Congrese internaționale pentru care aproape[redacted] totdeauna pregătesc comunicări științifice. Așa a fost cazul Congresului Internațional de Literaturi Hispanoamericane la care am trimis în Ianuarie o comunicare pregătită în tot cursul lui Dec. Cu toate astea, mi-am dat seama că nu am dreptul să refuz apelul. In prealabil însă Vă scriam DV următoarele la 8/XII/1972:

"Mă întreb dacă, atunci când mi s'a făcut onoarea să fiu însărcinat
"cu funcția de a dirija publicațiile legionare, s'a[redacted] avut în vedere
"și faptul că s'ar putea întâmpla ca eu să-mi iau rolul în serios?
"Lămuresc pe cei care nu mă cunosc în deajuns că structura sufle -
"tească și poziția la care am ajuns în cultura românească nu-mi
"îngădue să accept o însărcinare în acest domeniu decât dacă o pot

"duce la îndeplinire cu un maximum de perfecţiune. In exercitiul "însărcinării pretind mână liberă."

Pe această temă a urmat o scurtă corespondenţă între dnii N.Şeitan şi Dr. Apostolescu. Pentru mine situaţia nu-i deplin lămurită. De aceea aştept să se repună tema în viitorul Consiliu şi să se decidă în termini clari. Precum V'am mai scris după aceea (la 16/I/1973), sunt decis să mă înham la editarea Pământului Strămoşesc, dar nimeni să nu pretindă minuni. Păm. Str. va apărea cu regularitatea pe care i-o vor facilita-o fondurile şi colaborările. Pe acestea din urmă nu le-am cerut prin circulară şi în mod oficial pentrucă nu mă consideram clar îndreptăţit să o fac. Rog însă Secretariatul să lanseze asemenea invitaţii, verbale sau scrise, în special la membrii Consiliului pentruca să se asigure puritatea doctrinei.

ORGAN OFICIOS? Nici în această privinţă Consiliul n'a excelat prin claritate. Lucrul nu-i lămurit nici în Proces-Verbal şi nici în Com. (în prima redacţie), căci în ambele texte s'ar părea că e vorba de două categorii de publicaţii. Din redacţia a doua rezultă că PămStr este oficiosul M.L. Eu consider că realul oficios al Căpitanului au fost Circulările lui.

PămStr va fi deci o publicaţie legionară, dar nu un oficios. Va fi revistă, nu gazetă: revistă de studii documentare, de doctrină, de serioasă cultură românească, de luptă naţională. Distanţele colosale care separă pe legionari, unii de alţii, fac ca o gazetă să se răsufle înainte de a ajunge la destinaţie. Şi ceeace scotea Racoveanu era tot o revistă, dar cu aspect exterior de gazetă. PămStr va avea şi conţinut şi aspect de revistă.

Pretenţia de periodicitate regulată este irealizabilă. Publicaţiile anterioare, care au etalat regularitatea, repede-repede au fost nevoite să scoată numere duble, triple ori şi mai rău. PămStr este plănuit să apară în fascicule de trei până la patru coli de tipar fiecare, adică de 48 - 64 pagini format octavo, în 500 de exemplare. In cazuri de urgenţă, Consiliul va recurge la comunicate, lămuriri, etc., în foi volante.

COOPTĂRI. Sunt de părere să se renunţe la admiterea Cdţilor Ajut. în bloc, numai pe baza gradului. Să aplicăm criteriul şi procedeul propuse în 1958 de Dl. C. Papanace (pag. 25 din Procesul Verbal de atunci). Altfel riscaţi să staţi alături de un vagabond, ori de un contrabandist şi permanent element de disoluţie, ori de un maestru al intrigii cu morbidă predilecţie să propage dihonia şi să grăbească putregaiul. Eu personal nu voi aparţine unui asemenea Consiliu.

E foarte judicioasă sugestia Dlui N.Şeitan de a se coopta elemente salvate de curând din ţară. In general, idealul ar fi ca orice cooptare să întrunească unanimitatea voturilor.

+‡+

Voi trimite o copie a acestei scrisori şi Dlui V.Apostolescu.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Dim. Găzdaru

D. GAZDARU